

Газета Кіровоградського обласного загальноосвітнього навчально-виховного комплексу
гуманітарно-естетичного профілю (гімназія-інтернат-школа мистецтв)

Народному хореографічному ансамблю "Пролісок" 40 років! З ювілеєм!!!

ЧИТАЙТЕ НА 2 сторінці

40
Пролісок
НАРОДНИЙ ХОРЕОГРАФІЧНИЙ АНСАМБЛЬ

СЬОГОДНІ В НОМЕРІ:

Академічний
концерт

4 стор.

Дзвони
Чорнобиля

6 стор.

Розвивайте
творчі здіб-
ності

10-11 стор.

СВЯТО ШАНУВАЛЬНИКІВ МИСТЕЦТВА

1970 • 2010
ПРОЛІСОК
 народний хореографічний ансамбль

Квітень приніс чудове свято для всіх шанувальників хореографічного мистецтва степової Кіровоградщини.

Ось уже 40 років ми вклоняємося таланту одного з найуспішніших хореографічних колективів незалежної України, знаному в усьому світі, народному хореографічному ансамблю «Пролісок».

Тисячі й тисячі глядачів зустрічали бурхливими оплесками кожен виступ «Проліска», а також численними добрими побажаннями вітали талановитий колектив та його незмінного художнього керівника народного артиста України, професора Короткова Анатолія Єгоровича.

За 40 років існування його школи закінчило біля чотирьох тисяч вихованців шкіл міста Кіровограда та області.

Колектив несе людям приклад високого мистецтва і красу свою для того, щоб люди відчували, що життя стає кращим. Це вже викликає велику повагу до ансамблю та його керівників з першого дня існування до сьогодні.

Концерти ансамблю – це яскраве, захоплююче видовище, в якому май-

СВЯТО ШАНУВАЛЬНИКІВ МИСТЕЦТВА

стерно відображено життя українсько-го народу, його традиції та звичаї.

Свою високу професійну майстерність народний хореографічний ансамбль демонстрував на сцені Національної опери України (м. Київ). Неодноразово брав участь у грандіозних дійствах – творчих звітах майстрів мистецтв та художніх колективів Кіровоградщини «Легенда Скіфських степів» та «Благословенна ти, земля Кіровоградська!».

«Пролісок» – володар багатьох Гран-прі Міжнародних конкурсів. Але найдорожчою нагородою є Гран-прі на Другому Всеукраїнському фестивалі-конкурсі народної хореографії імені Павла Вірського.

Таланту та майстерності учасників ансамблю аплодували глядачі багатьох країн Європи та Японії.

Шановний Анатоліє Єгоровичу, дозвольте виповістити Вам та всьому творчому колективу слова вдячності за Ваш титанічний труд та побажати Вам міцного здоров'я, великих творчих успіхів, натхнення та процвітання!

Оргмасвідділ

ЗАГАЛЬНОГІМНАЗІЙНЕ СВЯТО

Академічний концерт

Педагог-організатор
Тарнопольська Т.В.

Весна – пора пробудження природи, гарного настрою, творчості.

21 квітня 2010 року великою родиною, яка зібралася в актовій залі, гімназія зустріла весняне свято музики – академічний концерт по класу гітари, фортепіано та вокально-хорового співу за участю учнів 10-11 класів.

Гостями свята були заступник декана мистецького факультету КДПУ ім. В. Винниченка, самодіяльний композитор, старший викладач класу сольного співу Гайдай Лариса Володимирівна та кандидат педагогічних наук, доцент Пляченко Тетяна Миколаївна.

Концерт розпочали гітаристи, вихованці Голишева Ігоря Олеговича. Під час їхнього виступу енергійні ритми Іспанії, Куби перегукувалися з ніжною мелодією вальсу та «вічної» пісні «Аве Марія».

Продовжили концерт вихованці Юрчак Вікторії Володимирівни (клас фортепіано). Юні музиканти виконали твори Ф. Шопена, Е. Грига, Є. Доги, Н.Роти, Ю. Весняка, В. Косенка та І. Шамо. Захоплений майстерністю і талантом зал аплодував кожному виконавцю улюблених творів.

Виступ виконавців вокально-хорового співу

вразив глядачів багатоголоссям, майстерністю акапельного співу. Вперше автентичний спів прозвучав у виконанні вокального ансамблю 10-В класу.

Бурхливими оплесками зустрічали гостей академічного концерту – дипломанта Всеукраїнського конкурсу «Провесінь» Олега Ковальова, який виконав «Кельтську сюїту» В. Задоянова та випускницю гімназії, студентку 5-го курсу мистецького факультету КДПУ ім. В. Винниченка Беленікіну Анастасію, у виконанні якої прозвучало два твори – «Мотылек и фиалка» та «Ой, на горі сніг біленький».

Закінчив академічний концерт хор учнів 10-11 класів. Свій виступ, за підтримкою усього залу, вони присвятили світлій даті, 65-річчю Перемоги у Великій Вітчизняній війні.

Ми щиро дякуємо всім учасникам академічного концерту за хвилини спілкування з мистецтвом музики і співу та за отриманий гарний настрій. Хай вам щастить!

СТОРІНКА АСІ РЯБОШАПКИ

ПАМ'ЯТАЙТЕ...

You just have to remember and that's all. You just have to care about all close people. You just have to appreciate every moment. (Ти повинен пам'ятати і це все. Ти повинен піклуватися про всіх близьких для тебе людей. Ти повинен цінувати кожну мить).

Як часто ви спілкуєтесь з батьками? Як і де саме? Чи часто ви сваритесь, сперечаєтесь з ними? Подумайте про це. Адже час неблаганний і ми повинні цінувати кожну хвилину, яку ми проводимо поряд з батьками, рідними і близькими, друзями і коханими. Адже, коли молодий, все життя сприймається, як даність, як щось довге і нескінченне. Але, на жаль, абсолютно все рано чи пізно закінчується, і залишається порожнеча. Тільки тоді ми усвідомлюємо всю цінність і вагомість часу, який ми перебували поряд з людьми, які по справжньому для нас важливі і дорогі. Це стається переважно тоді, коли ми втрачаємо близьких. Ми ніколи не цінуємо те, що маємо, шукаємо чогось ще, чогось побільше, а втративши - плачемо. Так було завжди, і нажаль, мабуть так воно і буде...

Але невже вам байдуже до цього? Невже все повинно так і залишитись? Невже не можна нічого змінити? Ми завжди своїми ж руками руйнуємо стосунки з людьми. Через це страждаємо ми, страждають ті, кого ми образили. Ми намагаємось щось виправити, але частіше всього марно. Наприклад, навіть сваритись з батьками, невже так важко знайти спільну мову? Адже інколи так буває, що просто, не подумавши, зопалу, скажеш якесь необережне слово – і все... Стосунки зруйновані, а шлях, щоб виправити все, надто складний. І добре, якщо ви знаходите в собі сили пройти цей шлях, поступитися, вибачитися, якщо були не праві. Це виявляється і не так складно, як здавалось на перший погляд, а як приємно! Як приємно коли тебе обіймає рідна і дорога людина, будь-то батько чи мати, брат чи сестра, бабуся чи дідусь.

Так само і з друзями. Особисто я вважаю, що багато друзів у людини не буває. Справжніх друзів може бути троє чи четверо людей, не більше, але це люди, яким ти можеш довірити

все, люди, які покинуть всі справи і у скрутку для тебе хвилину будуть поряд з тобою, підтримають тебе, не зважаючи ні на що, люди, в яких ти впевнений на сто відсотків, люди, які тебе не зрадять і не скривдять, ні за яких обставин. А всі інші – це знайомі, однокласники, з якими весело проводити час, спілкуватись, гуляти. Але, як завжди, на заваді до ідеального життя, стоїть якесь «але». Часто ми так само, своїми ж руками створюємо це «але», коли сваримось з друзями, чи навіть забуваємо про них, не звертаємо уваги. А втративши, – не можемо собі цього вибачити. Але якщо, з батьками виправити все трішки легше, адже вони наша рідня, то втративши друга, можна втратити його назавжди. А як потім складно знайти нового справжнього друга, довіритись якійсь іншій людині. Адже становлення дружби – це складний і повільний процес, це як побудова вежі, коли треба класти цеглинку за цеглинкою, повільно, обережно, і яка може розвалитись в будь-який момент від малесенького подиху вітру. Або ж день за днем ця вежа буде ставати все міцнішою і міцнішою, і тоді ти будеш відчувати себе впевнено і захищено. А це – головне в нашому житті.

А кохання... його дуже легко знайти, і так само легко і втратити. Воно приходить дійсно тоді, коли його ніяк не чекаєш, воно накриває з головою, воно, як наркотик, коли кохаєш – важко зупинитись. Від кохання виростають крила, але, на жаль, не всі знають, що з цими крилами робити і куди летіти. Іноді летиш до небес, а іноді падаєш в бездонну прірву. І тут все цілком залежить від тебе. Ти так само можеш все зіпсувати, і так само можеш все виправити. Все знаходиться в твоїх руках, а точніше – у твоєму серці. Кохання – це дар, який потрібно берегти, але водночас, це і велике випробування тебе, твоєї душі, сили духу, волі і краси внутрішнього світу. Бережіть кохання, адже воно – вічне. Пам'ятайте це почуття, коли воно прийде, і даруйте тільки тим людям, яким на вашу думку воно дійсно необхідне і хто буде його цінувати так само, як і ви...

Що б ми не зробили в нашому житті, це не має значення, але все одно, надзвичайно важливо, щоб ми це зробили...

Пам'ятайте це...

ІСТОРИЧНА СТОРІНКА

Дзвони Чорнобиля

26 квітня! В пам'яті українського народу це день чорнобильського лиха, болю, суму. Забути це й викреслити із нашої пам'яті – неможливо.

Чорнобиль. Це назва невеличкого районного центру, що знаходиться в 130 км від Києва. Заснований ще за часів Київської Русі, стародавній Чорнобиль дав свою гірку назву потужній атомній електростанції, будівництво якої було розпочато в 1971 році. Але в історію Чорнобиль увійде назавжди, як місто, що дало назву одній з найбільших в історії людства катастроф.

Ту мирну весняну українську ніч на берегах Прип'яті люди ніколи не забудуть. Вона була, як зараз усім здається, найтихішою і найтеплішою. І не сповіщала про біду. Навпаки всім жителям містечка атомників ще вчора, під вихідний, жадалося отримати від природи хорошу погоду. Проте в ту саму ніч з 25 на 26 квітня відлік часу став уже не мирним, а бойовим і аварійним. О першій годині 23 хвилини 40 секунд, коли всі спали безтурботним сном, над четвертим реактором Чорнобильської атомної станції несподівано велетенське полум'я розірвало нічну темряву.

За покликом рідної землі на захист свого народу першими до палаючого реактора по тривозі прибули пожежники по охороні Чорнобильської АЕС на чолі з начальником корпусу Володимиром Правиком.

23-річний Правик, як потім було встановлено комісією, вибрав найбільш правильне рішення – направив свій загін з 14 чоловік на дах машинного залу, адже в ньому знаходились всі турбіни, йшли численні кабелі високовольтної лінії, які від вогню могли б перетворитись в бік-фордів шнур.

Незабаром прибуло підкріплення з міста Прип'ять на чолі з лейтенантом Віктором Кібенком. Вступивши у вируюче полум'я, у смертельну небезпеку, якою дихав реактор, пожежники в ту ніч, не шкодуючи ні сил, ні самого життя, виконали присягу на вірність народу України.

Коли молоді пожежники, котрі першими вийшли на лінію вогню, отримавши смертельну дозу радіації були ще живими, журналісти запитували у них: „У вас була можливість повернутися? Ви могли відступити?“

Так, у даній ситуації

вони могли тимчасово відійти до підходу підкріплення. Та про це ніхто з пожежників навіть і не

подумав, тому що вони – воїни, бійці з пожежею, вони ступили в смертельну радіацію не за наказом командира, а за велінням совісті.

Невдовзі померли:

Герой Радянського Союзу лейтенант

Володимир Павлович Правик

Герой Радянського Союзу сержант

Микола Васильович Вашук;

Сержант **Володимир Іванович Тишура;**

У вогні не згорів їх жертвний чорнобильський слід. Ще затужить по хлопцях Земля і скорбота земля.

Одразу за пожежниками приступили до роботи медки. Швидко зорієнтувавшись в обстановці, надавши першу медичну допомогу визначили межі часу перебування в радіоактивній зоні. Медики працювали цілодобово.

Міліціонери складали списки жителів Прип'яті і 27 квітня провели організовану евакуацію людей. Люди виїжджали з Прип'яті з надією на повернення до рідних домівок.

Доля нашої днини після Чорнобильської катастрофи сумна і нелегка, але все дається в порівнянні. Щастя в тому, що ми живемо, що ті, що могли ніколи не народитися після 1986 року народились, живуть і вчаться творити прекрасне

Наслідки вибуху четвертого реактора Чорнобильської атомної сколихнули весь світ. В результаті аварії стався величезний викид радіоактивних ізотопів з активної зони реактора, які радіоактивного хмараю перенесли на великі відстані. Йод – 131, цезій – 134, стронцій – 90, плутоній – 240. весь цей радіоактивний дощ розлетівся і висівся на територіях України, Білорусії, Росії. Радіоактивного забруднення зазнало майже 50 відсотків території України. В життя мільйонів людей увійшли слова радіація, зона, ліквідатор, відселення.

На квітучій українській землі з'явилися пусті міста і села, мертвий ліс, в який не можна ходити, садн з яблуками, насиченими радіоактивною отрутою, вода, яку не можна пити. Навіть повітря, яким дихаємо, стало ворогом

Коли вже сталася трагедія, довго подавалося все в сутінках напівправди. Лише на десятий день міністр охорони здоров'я республіки попросив людей зачинити квартирки. Дев'ять днів дихали на повні груди нуклідами, набирали берів. Не можна точно сказати, що ж стало причиною катастрофи... Безвідповідальність чи низька технічна підготовка, головне – знайшлися люди, які ризикуючи своїм життям та здоров'ям кину-

лись на захист нашої Батьківщини, цим самим зробивши перший крок до порятунку!

ГІМНАЗИЙНЕ ЖИТТЯ

Чумаченко Ганна,
10-В клас

У квітні наш 10-В клас відвідав бібліотеку імені Бойченка. Там відбулася презентація хрестоматії письменників Приїгудля «Блакитні вежі». Упорядник та редактор книги В.В. Бондар.

Задум цієї книги полягає в наступному:

1. Поліпшення вивчення шкільного курсу про письменників рідного краю.

2. Розповіді не лише про знаменитих письменників, а й про, не менш талановитих, митців рідного краю.

До книги увійшли твори 29 письменників, але під час презентації один із авторів зауважив, що не 29, а 30. Оскільки Василь Бондар теж зробив свій дуже важливий внесок в цю хрестоматію. 4 автори були присутні на самій презентації.

Учасники презентації ознайомилися з творчістю всіх представників районів Кіровоградщини. Присутні підіймали таке питання: «Для кого живемо, якщо ми зникаємо як нація?»

Ця книга об'єднує людей різних часів та поглядів. Також в ході презентації виступав вокальний ансамбль «Журавушка», який співав українські пісні.

Дійсно, «Блакитні вежі» надихають та спонукають до більш глибокого вивчення рідної та близької творчості.

Завдяки цій презентації я вирішила теж поповнити нашу поетичну скарбницю:

Рідна вулиця

Подих весни відчувається,
Ніби у казці вся вулиця,
Лебідь із літом прощається,
Клен із вербою цілується.
Сонце бере у обійми і переносе туди,
Де проминає дитинство,
В пишні квітучі сади.
Та лиш розплющуєш очі,
Серце згадує знов
Рідні місячні ночі,
Віру в надію й любов

Питання довжиною в життя

Хто є творцем історії: народ чи окрема особистість? Це питання було, є і буде актуальним протягом всього життя.

Наш 10-Б клас також не оминув це питання, тому ми вирішили провести історичну дискусію з цієї теми.

У класі сформувалися два клуби. Один клуб, до складу якого увійшли Олександр, Яна та Юліана, виступав за народні маси, а інший, Катерина, Каріна та Катерина, - за особистість. Кожен із учасників виступив зі своїми аргументами, чому він займав саме ту, а не іншу позицію. Також ми подивилися та обговорили кілька відео роликів про вплив, як постатей, так і народу. Були в нас і скептики, підступні питання та влучні аргументи яких нас не оминув.

Наша дискусія досягла кульмінації, учасники прагнули довести свою думку, а всі глядачі переймалися цим. Ми б ще довго могли розмовляти на цю тему, але, на жаль, час йшов дуже швидко і ми мали закінчити.

Все ж, ми дійшли до одного висновку, що рушійною силою, яка творить історію є не окремо народні маси чи визначні постаті, а їхня гармонія та взаємодія.

Хотілося б подякувати Дмитрієвій Владі Володимирівні, яка допомогла нам зібрати деякі матеріали для проведення цікавої дискусії.

Отже, дискусія - це дуже цікава річ, тому в майбутньому ми хочемо й надалі брати в них участь.

Росомана Каріна,
10-Б клас

ГАРНОГО НАСТРОЮ

Це – промінь, який зіграє душу, радість, що пронизує все. В народі кажуть, що людина, посміхаючись, продовжує своє життя.

Як на мене, посмішка завжди покращує настрій і тому, хто посміхається, і тому, кому призначена ця посмішка.

Словник говорить, що посмішка (синоніми: усмішка, усміх) — вираз обличчя, губ та очей, прояв прихильності, вказує на гарний настрій, схильність до сміху чи виявляє задоволення, привітання, доброзичливість.

А деякі дослідники вважають, що усмішка - це «фіксований оскал, яким тварини демонструють фортецю і гостроту іклів, попереджаючи про напад». У людському суспільстві посмішка - ознака привітності і доброзичливості, гарного настрою.

У світі Інтернету, СМСок активно використовуються смайлики як виразники посмішок.

Смайлик, смайл (англ. *smiley*) — емотікон (англ. *emoticon*), ідеограма з використанням схематичного зображення людського обличчя для передачі емоцій. Складається з різних символів, також зі службовими.

Перший смайлик, двокрапка з дефісом і круглою дужкою, був відісланий 18 вересня 1982 року професором психології Університету Карнегі Меллона Скоттом Фалманом у повідомленні на онлайн-форумі під час обговорення теми про обмеження онлайн-гумору.

Письменник Володимир Набоков передбачив використання смайликів. Він вважав, що існуючі знаки пунктуації слід доповнити знаками, які б передавали емоції:

Олден Вітмен. Яке місце ви призначаєте собі серед письменників (нині живих) і письменників недавнього минулого?

Володимир Набоков. Я часто думаю, що повинен існувати спеціальний типографський знак, який означає посмішку, — щось начебто вигнута

лінія, лежача навзніж дужка; саме цей значок я поставив би замість відповіді на ваше питання.

Ще в 1972 році користувачі системи PLATO могли використовувати спеціальні символи для позначення емоцій у вигляді маленьких квадратних облич. В Юнікодi є символи для позначення емоцій: © (код 9786) та ● (код 9787).

Тож, сьогодні навіть відстань не завадить Вам посміхнутися і передати свою посмішку іншим.

ПОСМІХАЙТЕСЬ!

Усмішка – крок до щастя!

Усмішка – шлях до серця людини, дзеркало душі. Це той промінчик сонця, який завжди викликає посмішку у відповідь. Влаштувати спостереження. Давайіте просто подивимоса на жителів містечка і запам'ятаємо і проаналізуємо їх усмішки.

Гляньте на того старенького дідуся, його обличчя завжди прикрашає посмішка.

Зрозуміло, він – добрий, відкритий, привітливий. А он та дама, яка прогулюється парком... В неї надзвичайно загадкова усмішка, щось радісне та таємне в думках! Все ясно: когось ця парижанка чекає. Ой Боже мій! Сячоче дитя в крамниці! Як лишень воно радіє щойно придбаній іграшці! Ох! Ген той чоловік... Який в нього вираз обличчя: радіє, що все-таки забився в маршрутне таксі, котре так рідко ходить – пощастило!

Так приємно бачити радість, відчувати її... Знати, що сьогодні після уроків зможеш вдосталь пореготати на галереї або ж пограти в «мовчанку», коли всі не вивчили текст з англійської О, здається, що ти луснеш не лише від сміху, а й від щастя!

На жаль, не завжди все це супроводжує нас.

Одного разу, маючи поганий настрій, я шукала позитивних емоцій, але не вийшло швидко завершити пошуки. І одна розумна, хороша людина порадила мені підійти до дзеркала і посміхнутися на всі тридцять два зуба. Спочатку мені удалось, що це безглузда ідея, та ніколи не повірите... Мені стало радісно від того, що душа посміхається так мерзотно, тож довелося посміхнутися щиро! Відразу стало весело, світ знову обійняв рожевий колір.

Легкість, свобода... Саме це ти відчуваш, коли посміхаєшся, коли залітаєшся від сміху або ховашся під партю на уроці, боячись, що вчитель зараз побачить твій прихований регіт. Оце щастя! Подумати тільки, кожен з нас тримає його в долоні, кожен може зробити себе щасливим, коли заманеться!

Тож усміхайтеся, зробіть своє життя яскравим та безтурботним... Бо жити без сміху не можливо, я впевнена!

МАЛА АКАДЕМІЯ НАУК

Обдарування – це не тільки надбання, а й велика відповідальність.Методист МАН,
Балашова К.В.

Найбільшою цінністю кожної держави і кожного суспільства в будь-яку історичну епоху була наявність талановитих і обдарованих особистостей, які впливали на розвиток науки, економіки, характер суспільства в цілому.

Великі можливості для творчої самореалізації школярів відкриває Мала академія наук учнівської молоді як одна із складових частин системи безпервної освіти, спрямована на розвиток здібностей, обдарувань дітей, задоволення їх інтересів, потреб у професійному самовизначенні.

Ідучи стежками дослідження, слухачі МАНУМ обирають тему близьку їм за інтересами, пишуть науково-дослідницькі роботи, захищають свої проекти на щорічному Всеукраїнському конкурс-захисті науково-дослідницьких робіт учнів-членів Малої академії наук України.

У 2010 році на розгляд журі подали свої науково-дослідницькі роботи 201 юний науковець з переважної більшості районів та міст Кіровоградської області.

Журі відзначили роботи учнів за широкий спектр наукової тематики та актуальність.

В організації та проведенні конкурсу активну участь брали науково-педагогічні працівники Кіровоградського державного педагогічного університету імені Володимира Винниченка, Кіровоградського національного технічного університету, Кіровоградського юридичного інституту Харківського національного університету внутрішніх справ, Державної льотної академії України.

Якісний організаційний робіт щодо проведення конкурсу сприяли відділи освіти Гайворонської, Добровеличківської, Новоукраїнської, Олександрійської, Олександрівської, Петрівської райдержадміністрацій та управління освіти міськвиконкомів м. Знам'янки, м. Олександрії.

Працюють з повною віддачею наукові керівники секцій археології (Собчук В.В.), історії (Бі-

денко Н.І.), математики (Вороний О.М., Ізімченко Л.В.).

Іхні учні-слухачі запалили вогник перемоги на III етапі Всеукраїнського конкурсу-захисту науково-дослідницьких робіт, що проходить в м. Києві

Перші зірочки 2010 року: Кондратьєв Ігор (III місце в секції математики), Кравченко Тарас (III місце в секції «Історичне краєзнавство»), Шульженко Владислав (II місце в секції археології).

Конкурс ще продовжується. Чекаємо поповнення списку переможців.

Серед списку переможців є і наші гімназисти:

- Кравченко Тарас, учень 11 класу;
- Дорогань Юлія, учениця 11 класу;
- Мурована Катерина, учениця 10 класу;
- Полякова Яна, учениця 10 класу;
- Ніколенко Яна, учениця 11 класу;
- Хашівська Олена, учениця 10 класу;
- Марусенко Аліна, учениця 11 класу;
- Нікітіна Оксана, учениця 10 класу;
- Андрущенко Надія, учениця 10 класу.

За доброю традицією, цьогоріч весняна сесія для старшокласників розпочалась в актовій залі нашого навчального закладу, де відбулося урочисте нагородження переможців II (обласного) етапу Всеукраїнського конкурсу-захисту науково-дослідницьких робіт учнів-слухачів МАН України.

Тут зібралися більше 200 слухачів з усієї області, наукові керівники секцій МАНУМ, близько двадцяти керівників наукових товариств учнів – вчителів навчальних закладів Кіровоградщини.

Слова подяки висловили присутнім начальник відділу дошкільної, загальної середньої, позашкільної освіти та виховної роботи Шатна Лідія Францівна, президент МАНУМ, доктор філологічних наук, професор, академік Академії вищої школи України, заслужений діяч науки і техніки України Григорій Дмитрович Клочек.

Філософією успіху є щоденна наполеглива праця і самоосвіта у галузі, яка припадає до душі.

Шановні педагогі, нехай щороку у Вас будуть такі вихованці.

А вам, юні науковці, бажаємо не зупинятися на досягнутому, ставити перед собою високі й амбітні завдання, досягати нових наукових вершин, гордо нести прапор української освіти та науки.

Творчої Вам наснаги, щасливої долі!

ІСТОРИЧНА СТОРІНКА

Бінарний код або
ідеологія як програма

Все менше і менше залишається часу до дати святкування 65-ої річниці Перемоги радянського народу у Великій Вітчизняній війні. Вже у повну силу йдуть приготування – посадовці частіше згадують ветеранів у своїх риторичних виступах, до пенсій додають по півсотні гривень, а з пам'ятників солдатам – визволителям стирають написи «Виктор Цой – Жив». Але на фоні цих, в цілому позитивних заходів, чітко вирізняється одна вкрай цікава властивість мислення сучасної людини – двійко висть.

Так-так, не подвійність, а саме двійко висть – поділ світу на чорне і біле, правильне і неправильне.

Напевно, складно знайти представника мого покоління, який би не знав, що робота комп'ютера базується на бінарному коді – послідовності одиниць і нулів (позитивних і негативних відповідей). Але, виявляється сфера застосування такого методу програмування значно ширша ніж можна подумати – на таких же принципах побудована фанатична ідеологія.

Якщо в кінці квітня ви ввімкнете телевізор на одному з престижних каналів між сьомою та десятою годинами вечора, то зрозумієте про що я кажу: в декорованих у офіційному стилі студиях

сидять розумні (принаймні, судячи з костюмів) дядьки і до піни коло рота доводять один одному хто були злочинцями війни ОУН – УПА чи солдати Червоної Армії. Чесно кажучи, дивитись на цей процес мені дуже дивно.

Чому? Та тому, що всі їх аргументи зводяться до двох: або оунівці – фашистські прихвосні, або бійці Червоної армії – захисники тоталітаризму. При цьому обидві сторони не хочуть згадувати, що за висловом Бертольда Брехта справедливих і добрих армій не буває, адже війна ПОТРЕБУЄ від людини вияву її найтемніших якостей. Чомусь усі забувають, що Бендера, якого називають фашистським прихвоснем, більшу частину війни просидів у концтаборі, що діяльність ОУН на окупованих територіях переслідувалась нацистами і, врешті-решт, що й самі «визволителі» не були безгрішними – за офіційними даними після взяття Берліна у 1945 році близько 10000 жінок загинули від наслідків згвалтування. І навпаки – що українські націоналісти в міжвоєнний період організовували теракти проти мирного УКРАЇНСЬКОГО населення, а в кінці 1943-го ініціювали Волинську різню, в ході якої були знищені тисячі євреїв і поляків...

Втім метою написання цієї статті не був захист тієї чи іншої ворогуючої сторони – мені просто хотілось нагадати читачам, що не можна сліпо довіряти певному твердженню Пам'ятаймо: думати не розвага, а обов'язок.

Манько Євгеній, 11-А клас

ІНФОРМАЦІЯ ПСИХОЛОГА

Đîçâèâàéòâ
òâĩđ÷î
çăîáíîñòî

Психолог облкомплексу,
Якимчук Г.В.

Творчість – соціальний феномен, що має у своєму підґрунті активну діяльність, цілеспрямоване пізнання, пошук.

Дослідження творчості в межах психології викликало появу поняття «креативності», вивченню якого присвятили свої праці багато вітчизняних та зарубіжних учених. Сьогодні креативність є сталою категорією у науки, визначилося кілька основних аспектів її дослідження: предметно-процесуальний та рефлексивний (процес вирішення творчого завдання); особистісний (специфічні риси креативної особистості); продуктивно-результативний та

соціально-управлінський (умови креативного розвитку, самовираження й непрямого управління творчим процесом навчання і виховання).

Психологи, характеризуючи креативність, вказують на проблему здібностей і найчастіше розглядають креативність як загальну творчу здібність, процес перетворення знань. При цьому вони стверджують, що креативність пов'язана із розвитком уяви, фантазії, породженням гіпотез. Так вважають психологи Виготський Л. С., Пономарьов Я. А., Давидов В. В., Шмельов

А. Г.

Взагалі, говорячи про здібності людини, мають на увазі її можливості в тій чи іншій діяльності. За наявності однакових умов (підготовленість, знання, умінь, навички) здібна людина отримує кращі результати порівняно з менш здібною. Кожна діяльність висуває складні вимоги до виконавця, який повинен

ІНФОРМАЦІЯ ПСИХОЛОГА

володіти певною системою відповідних властивостей. Наявність такої системи, її повнота, міра розвитку її якостей обумовлює успішність діяльності. Успіх залежить також і від досвіду: знань, умінь, навичок. Але здібності полягають не в самих знаннях, уміннях та навичках, а в тому, наскільки швидко і легко людина оволодіває ними при наявності позитивної мотивації.

Здібності – це індивідуально-психологічні особливості особистості, які є умовою успішного здійснення певної діяльності і які визначають відмінності в оволодінні необхідними їй знаннями, уміннями та навичками.

Здібності виявляються у всіх сферах людської діяльності. У різних сферах діяльності здібності мають багато спільного і разом з тим мають специфічні риси.

Високий рівень здібностей людини до певної діяльності, який виявляється в оригінальності та новизні підходу і супроводжується досягненнями найбільш високих результатів у цій сфері, називають талантом. Талант відрізняється від обдарованості наявністю вагомих, яскраво індивідуальних результатів діяльності. Обдарованість розуміється більше як можливість досягнень. Талант — це безпосереднє створення нового в межах вже існуючих шляхів і напрямів суспільного досвіду: науки, техніки, мистецтва. Найгарячіша дискусія ведеться навколо питання, чи можна ототожнювати творчість з інтелектом. Цікавим є припущення, що інтелектуальні здібності не є обов'язковою складовою творчих здібностей. На думку ряду дослідників, люди з рівнем Інтелекту вищим за середній частіше мають бідну конкретну уяву або не мають її зовсім. Це можна пояснити тим, що люди по своїй суті менш здібні, але такі, що цілеспрямовано вирішують власне, особистісно значуще завдання, виявляються врешті-решт більш продуктивними, ніж більш обдаровані, але менш зацікавлені.

Якщо для людини «мета творчості - самовіддача, а не галас, не успіх», тоді стає можливим такий розвиток творчої думки, який веде до проникнення в глибинні шари дій. Таким чином, якщо самоцінним є сам процес діяльності, то в цьому випадку він не обривається, він розвивається. «Треба шукати не тих, хто знає більше, а тих, хто знає краще» (М. Монтень). Мабуть, це також одна з причин, чому дослідники наполягають на тому, що творчість - якість більш складна за своєрідність психіки, ніж інтелект.

Не можна навчити «деяким прийомам творчого мислення», а можна створити умови для розвитку мотиваційної спрямованості на нестандартне, нетрадиційне бачення і вирішення будь-якої життєвої проблеми.

І а ä ì ï ð í â ç ã õ ö ÷ å í ú ò ï á î ò î þ ÷ ç ä î ð î â ú

Якщо людина любить працювати на роботі у вільний час – це шкодить не тільки її сім'ї, але і їй самій. До такого висновку прийшли іспанські науковці, які кілька років вивчали поведінку людей, що часто затримувалися на роботі. За даними спостережень, кожен 8 чоловік із 100 проводять на робочому місці більше 12 годин на добу. Таке захоплення переростає в трудовоголізм. Трудовоголізм – це надмірне захоплення роботою, певна залежність. Трудовоголіком (працеголіком) називають людину, яка цілком себе посвячує роботі.

Особливо небезпечно для здорової психіки бажання працювати у вихідні та святкові дні. У людини, що працює без відпочинку, настає стомленість, порушується сон. Деякі вчені пов'язують трудовоголізм з окремим видом психастенії – хворобливий розлад психіки, що характеризується нерішучістю, боязливістю, схильністю до нав'язливих ідей. Але серед тих, хто не схильний розглядати цей феномен як психічне відхилення, поширена думка, що трудовоголік – результативний і бажаний співробітник, найбільш успішна і щаслива людина. І для самої людини схильність до трудовоголізму швидше корисна, тому що вона отримує задоволення від роботи, - в цьому переконують спеціалісти по управлінню персоналом. Якщо забрати в цих людей роботу, то вони втрачають це задоволення, дуже часто воно буває єдиним. Тому психологи застерігають: якщо людина перебуває на роботі понад 50 годин на добу, це може бути показником проблем у особистій сфері. Щоб перемогти в собі традиційного трудовоголіка, спеціалісти пропонують декілька стандартних порад, головна ідея яких – знайти інтереси і заняття поза роботою:

- 1) виділити у своєму графіку час, який ви будете проводити в сім'ї і з друзями;
- 2) коли їдете у відрядження, постійно підтримуйте зв'язок зі сім'єю;
- 3) вчіться делегувати повноваження і відмовлятися хоча б від частини нових проєктів і доручень;
- 4) навчіться проводити час без роботи: спочатку спробуйте не працювати у вихідні, пізніше візьміть більш тривалу відпустку;
- 5) приділяйте більше уваги своїй фізичній формі; знайдіть собі хобі;
- 7) декілька годин на добу треба присвячувати сну (найкраще 8 годин);
- 8) якщо ці поради вам не підходять, то порадьтеся з психотерапевтом.

НАЦІОНАЛЬНА СТОРІНКА

СЕЛО МОЄ —
КРОВИНКА УКРАЇНИ

*Я зійду з полустанку на тиху стежину,
Де знайома вербичка без мене зросла.
І піду через поле квітучим роздоллям
До столиці дитинства мого – до села ...*

Рідна земля... Скільки теплого, ніжного, прекрасного, дорогого криється в цьому слові. Моя земля – там, де народилися діди-прадіди, зросли мої батьки, пройшли найкращі миттєвості мого життя. Навіть коли немає настрою і тяжко на душі, я завжди можу згадати приємні миттєвості дитинства та юності, з якими пов'язую свою малу Батьківщину. Скільки ніжних поетичних слів придумали люди, щоб висловити свою любов до краю, де народився і живеш!

Моя рідна Батьківщина – це село Бандурово Олександрівського району, розташоване на межі двох областей – Кіровоградської та Черкаської.

Мої предки залишили не тільки борону і плуг, а й передали нащадкам скарб своєї душі: мудру казку, ніжну пісню, добрі звичаї. Думаючи про своє село, завжди згадую його ліси, степи, левади, згадую людей, які там живуть і кожного днякладають в свою працю чесну, чисту хліборобську душу. Усі ми – діти хліборобів. Якщо не батьки наші, то діди або прадіди були хліборобами, бо все починається з хліба, з землі. З тої святої землі, яка приносить хліборобам стільки тривоги, радості, щастя.

Не обминула війна мій край. Тут також відбувалися бої, проливалася кров, гинули люди. У моєму селі встановлений пам'ятник герою Великої Вітчизняної війни. Кожного року жителі нашого села приходять до пам'ятника та віддають шану загиблим воїнам, які полягли в бою, захищаючи рідну землю.

Мій вклад у розвиток рідного села ще не досить вагомий, але коли чую: «Бандурове!», моє серце переповнюється гордістю та трепетним щемом. Тому вільно можу сказати, що моє село для мене – гордість!

У моєму селі існує фольклорний колектив «Бондарівна». Так ось, у цьому колективі – 10 учасників. Це десять різних за характером, уподобаннями, віком людей. Але коли ці люди починають співати, вони стають одним злагодженим організмом, який змушує битися частіше серця слухачів, змушує плакати, сміятися залежно від пісень, які виконуються.

Я горджуся тим, що у селі Тимошівка, що

знаходиться неподалік від мого краю, народився та працював знаменитий композитор польської музики, ректор Варшавської консерваторії К. Шимановський.

На зиму сім'я Шимановських переїжджала до Єлисаветграда, де брала участь у культурному та духовному житті міста. Кароль Шимановський часто приїжджав до мого краю, збирав пісні, обробляв їх, а мелодії використовував у своїх фортепіанних творах.

Літературним та поетичним талантом мій рідний край збагачують такі письменники-поети-сучасники, як Анатолій Кримський, Наталія Купчинська, Антоніна Корінь та ін.

Отже, кожен з нас – невід'ємна частинка рідної землі, бо наше життя тісно пов'язане з тими місцями, де ми народилися та зросли. Це можна підтвердити словами, мого земляка, хлібороба з діда-прадіда, Миколи Коломійця, для якого поезія – стан душі. Ось ті рядки, з якими я погоджуюсь:

Пісня про Бандурово

*Невеличке наше Бандурово –
Українське чарівне село
Сотні літ воно на цьому місці
Солов'їні слухає пісні.
Восени гриби збирає в лісі,
Проліски збирає навесні.
Влітку тут зозуля не вгаває
З досвітку до вечора кує
В лісі мавка по ночах співає
Про кохання втрачене своє.
Здавна тут селились хлібороби –
Працьовиті, чесні і прості.
Столяри і теслі, лісоруби,
В яких серце й руки золоті.*

Впевнена, таких сіл, символів України, ще є досить, тому кожен з нас повинен плекати, примножувати звичаї та традиції рідної землі, так як рідна земля – невід'ємна частинка України.

Кучеренко Яна, 11-В клас

Відповідальні за випуск:

Шепель В.О., Тарнопольська Т.В.

Голова комісії інформації УПГ.

Комп'ютерна верстка та дизайн: Денисов Д.О.

Редакція не несе відповідальності за зміст матеріалів

Всі права захищені, 2010. Надруковано в ТЦ облкомплексу, тираж 40 екз.